Molnár Réka

Spirál

A kiegyensúlyozottság olykor gyilkosa a műnek,
az eksztázis a foghíjas holdvilág rém-vigyora alatt remeg,
lassuló szívverését mind nehezebb meghallanom.
Vigyázz a novemberi éjjelekkel, az avar-surrogókkal,
a ködfátylakba temetkezőkkel – szégyenlős ártatlanságuk
alatt halott lombok rothadó szaga figyelmeztet:
ebben a világban semmi sem az, mint aminek látszik.
És Mi mind jobban kívánjuk az őszt, vonásaid
idegenül terülnek szét szórt lámpafények villódzó
káprázatában – arcod nem is arc, sóhaj csupán, szentség.
A mellkas előtt záródó tenyér fehérben maradni
kényszeríti az asztalszélen hagyott papírlapot,
lélegzet-szakadékok nyelik el (...)

Idáig jutottam, néhány sor, néhány kiköpött gondolattöredék, néhány rög, szilánk, belekötözve örökös változásaim föld-kiszabta törvényeibe, melyek összeállnak mégis, összeállnak, mint a szanaszét fröcskölt, üvegablakról lecsurgó víz, összeállnak, mint az árnyalatnyi kékek a haragvó víztömegben, mert ott bent, mélyen, ahol a föld áttetszővé válik és leveti fanyar-keserű, piszkosbarna köpönyegét, leveti földízű törvényeit, ahol lentből fent lesz, a kívül áramló hangokból bennső zümmögés, majd zene és szimfónia, ott érvényét veszti minden egyes sor, minden foghíjas holdvilág, rémvigyor, remegés, minden eksztázis, minden alkotó szenvedés – az ott szabadságból szőtt, időket meghaladó, folytonos ölelés.

Az ihlet nem bújt el. Nem falta fel a hold, nem temette el az avar, nem zárta le kettő, egymáshoz simuló tenyér. Dobog, illatozik, piheg. Puhán lép, lábujjhegyen jár, suhan. Új nyelvet kell tanulnom – azt mondják, az újszülött minden nyelvet ismer, újszülött leszek hát, ismét. Meg kell értenem, hogyan beszél a csend. Hogyan beszél a béke. Hogyan beszél a nyugalom. Olykor hallom, egy-egy pillanatra. Kegyelem. Milyen eksztázisa van a csendnek? Milyen eksztázisa van a békének és a nyugalomnak? Át lehet-e lépni megkettőzött tereken? Át lehet-e szakítani gyökerekből font berögződéseket, létrát formálni belőlük és elérni általuk az eget? Úgy értem, ténylegesen. Az az ég nem is ég, a létra

nem is létra, a magasság nem magasság és a mélység sem mélység – szimfónia. Kegyelem. Béke. Csend.

Most kinyitom a szemem. Bánt a fény, önmaga fájdalmával bánt, mert ő sokként fáj, egyként boldog volna. Érzem a talajt, a ruhámat a bőrömön, látom a távolságokat, a hangodat is hallom. De én újszülöttként akarlak hallani, keresztül minden időleges távolságokon, meghallva, ha valahol ezen a nyelven beszélsz. Válaszolni fogok rá.

Az ihlet nem bújt el. Csak csendnyelven beszél.